

sters Mening om saadanne Skridts Befafrnhed, end vi have ment selv at burde give videre An-tydninger i denne Retning. Jeg skal dog imid- lertid paa Forespørgernes Vegne ikke tilbageholde enkelte Antydninger. Det er bekendt fra vort konstitutionelle Livs Historie, at under vanskelige Lidelser for den fattige Del af Befolkningen har Lovgivningsmagten grebet ind. I tidligere Tid have vi under Dyrtid givet Lov, som gif i den Retning, og hvis almindelige Karakter var den, at alle Kommunalbestyrelser i Kjøbenhavn, Kjøb- stæderne og paa Landet bemyndigedes til at yde Understøttelse til dem, som paa Grund af Dyr- tiden — som det hed den Gang, og hvis det skulde omskrives her, vilde det altsaa nu hedde: paa Grund af den stedfindende Nød — maatte antages at være trængende til Understøttelse af Fattigvæsenet. Man vedtog, at de Understøttelser, som Kommunerne besluttede at udrede i dette Viemed, skulde paalignes Beboerne efter Reglerne for Fattigskat, der den Gang — som man veed — inden den nye Kommunallov kom ud, blev ud- redet særskilt, og saafremt Bøveløbet oversteg, hvad Fattigskatten i det paagjældende Aar var ansat til, skulde den vedkommende Kommunalbestyrelse have Indenrigsministerens Samtykke. Derhos bemyndigedes Amtsrådene til at tilstaa enkelte uformuende eller stærkt bebyrdede Kommuner Til- stød af Amtsfattigkassen, eller, hvis den ikke kunde bestride det, med Indenrigsministerens Tilladelse af Amtsrepartitionsfonden i samme Viemed. Vi have altsaa der en ved Lov givet Bemyndigelse for Kommunalbestyrelserne til at gaa til en extra- ordinar Paaligning til Hjælp i de paagjældende Tilfælde af et saa stort Bøveløb, som selve Fattig- skatten for det paagjældende Aar udgjorde, og hvis denne Byrde ikke kunde overtages af enkelte Kom- muner paa Grund af deres økonomiske Stilling, var Amtsrådet bemyndiget til at hjælpe saadanne Kommuner af Amtsfattigkassen eller eventuelt af Amtsrepartitionsfonden (Vilke: Af hvilken Dato er denne Lov?). Der er flere Love, der gaa i den Retning; de Bestemmelser, jeg her nævner, indehol- des i Lov af 15de Januar 1856; men vi have som sagt forskellige Love af lignende Art. Indenrigsmini- sterens Samtykke behøvedes, forsaavidt Kommunal- bestyrelserne gif ud over dette af mig nævnte Bøveløb, eller for saavidt Amtsrådet skulde angribe Amts- repartitionsfonden, ellers havde de nævnte Autori- teter fri Hænder. Endelig staa der i Lovens § 4, at den Hjælp, som efter denne Lov blev ydet, i ingen Henseende blev at betragte som Fattig- understøttelse. Dette var den Gang et Skridt fra den høje Regjerings og Rigsdagens Side til Rettelse af Dyrtiden, som havde en overordentlig stor Betydning for den paagjældende Del af vor Befolkning. Nu veed jeg ikke, om den høje Reg- jering mener, at en administrativ Opfordring til Kommunerne om i denne Henseende at gjøre Brug af den Bemyndighed, som allerede den nuværende

Lovgivning hjemler dem, kunde være en Op- mantring, som kunde have væsentlig Nytte for Sagen. Jeg er imidlertid tilbøielig til at tro, at selv om en saadan Opfordring vilde blive vel modtagen i det Hele, vilde det ikke være til- strækkeligt. Jeg tror i alt Fald, at man maa gaa et Skridt videre, og at den høje Minister, hvis han vilde være med til paa denne Maade at hjælpe og hjælpe hurtigt, da maatte søge at fremkalde en Lov med lignende Indhold som de af mig nævnte Love. Der er naturligvis nu den Forandring til Stede, at vi siden den Tid under 8de Marts 1856 i samtlige Kommuner udenfor Kjøbenhavn have faaet oprettet de saakaldte „de Fattiges Kasser“ for Trængende, som ikke befinde sig under Kommunerens almindelige Fattigfor- sørgelse. Der have vi efter min Formening i alle Kommuner udenfor Kjøbenhavn et Led, hvis Ben- nyttelse man ikke burde bortskyde. Det er natu- rligt, at i saa extraordinære Tilfælde vilde den høitærede Minister, dersom han vilde søge en speciel midlertidig Lov gennemført for det fore- liggende Tilfælde, udvide denne Bestyrelse, der kun bestaar af 3 Mænd — hvad der er lidt nok i adskillige Landkommuner og langtfra vilde være tilstrækkeligt i de større Kjøbstadkommuner — derhen, at Delegerede fra Kommunalbestyrelsen traadte til, og at der til disse ogsaa sluttede sig enten Delegerede fra de bestaaende private Velgjøren- hedsseksjoner eller andre dertil egnede Mænd, navnlig saadanne, som havde vist Dygtighed i den Retning og havde ydet Bistand under lignende Forhold. Dette er Noget, som i alt Fald nærmere kunde over- veies. Men forsaavidt man skulde søge Hjælpen fra selve Kommunerne, maatte aabenbart den Be- stemmelse træffes, at Kommunalbestyrelserne fik en Bemyndigelse — man kunde godt sætte visse Grændser for denne — strax, uden at de skulde skrive til Amtsrådene og deslige om ny Til- ladelse. Jeg vilde ogsaa sætte Pris paa den Bestemmelse, at Amtsrådene fik en lignende Ret som i tidligere tilsvarende Tilfælde til at komme enkelte stærkt overbebyrdede Kommuner til Hjælp. Det er en Selvsølge, at man i en saadan Lov, hvis den kom ud, maatte have den Grundbestem- melse, at en saadan midlertidig Hjælp i ingen Henseende, saaledes som der tidligere er sagt af Lovgivningsmagten, blev at betragte som Fattig- understøttelse. Der kunde maagte imidlertid være Meninger, der gif endnu videre, det tror Fore- spørgerne, at der er Grund til at antage. Naar jeg kommer ind derpaa, skal jeg imidlertid er- kjende, at vi komme ind paa et nyt Felt, at vi komme ind paa et Princip, hvorom Meningerne ere i høi Grad delte, og overfor hvilket vi derfor, som hørende til Mindretallet i Salen, maa ud- tale os med Forsomhed. Det er nemlig dette, om Staten ikke ved Siden af de Skridt, jeg allerede har nævnt, burde bestemme sig til at træde bestemt hjælpende til ved Bevilling. Jeg